

Kázání: 126. O škraloupech, teroristech a cestě

Kdo se vydá na cestu s Kristem, může se změnit, může zažít Boží království.

Kázání

O škraloupech, teroristech a cestě

1. čtení: 2. Královská 1, 9 – 16

9 Poslal pro něho velitele s padesáti vojáky. Ten k němu vystoupil, a hle, Eliáš seděl na vrcholu hory. Promluvil k němu: „Muži Boží, král rozkazuje: ‚Sestup!‘“

10 Eliáš veliteli těch padesáti odpověděl: „Jsem-li muž Boží, ať sestoupí oheň z nebe a pozře tebe i tvých padesát!“ I sestoupil oheň z nebe a pozřel jej i jeho padesát.

11 Král pro něho poslal opět jiného velitele s padesáti vojáky. Ten promluvil: „Muži Boží, toto praví král: ‚Rychle sestup!‘“

12 Eliáš jim odpověděl: „Jsem-li muž Boží, ať sestoupí oheň z nebe a pozře tebe i tvých padesát!“ I sestoupil Boží oheň z nebe a pozřel jej i jeho padesát.

13 Ale král poslal ještě potřetí velitele s padesáti vojáky . Když tento třetí velitel přišel nahoru, poklekl před Eliášem a prosil ho o smilování. Promluvil k němu: „Muži Boží, kéž má v tvých očích život můj i život těchto tvých padesáti služebníků nějakou cenu.

14 Hle, oheň sestoupil z nebe a pozřel oba předešlé velitele i jejich padesát vojáků . Kéž má nyní můj život v tvých očích nějakou cenu!“

15 Tu promluvil k Eliášovi Hospodinův anděl: „Sestup s ním. Neboj se ho!“ Povstal tedy, sestoupil s ním ke králi

16 a promluvil k němu: „Toto praví Hospodin: Že jsi poslal posly s dotazem k Baal-zebúbovi, bohu Ekrónu, jako by nebyl Bůh v Izraeli, aby ses dotázal na jeho slovo, proto z lože, na něž jsi ulehl, nepovstaneš, ale zcela jistě zemřeš.“

2. čtení: Lukáš 9, 51 - 62

51 Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma

52 a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samařské vesnice, aby pro něho vše připravili.

53 Ale tam jej nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému.

54 Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“

55 Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha.

56 Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“ A šli do jiné vesnice.

57 Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“

58 Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

59 Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“

60 Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“

61 A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“

62 Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

Sestry a bratři, vysvědčení jsou téměř rozdána, děti si spolu s rodiči brzy zhluboka oddychnou a

prázdniny mohou začít! V téhle souvislosti musím zmínit jeden rozhovor otce se synkem: „Pepíku, vysvětli mi, jak je možné, že máš na vysvědčení tolik pětěk a dokonce i dvojku z chování?!“ „Já opravdu nevím, tati. Fakt nevím, jestli k tomu mám sklon geneticky, nebo je to spíš výchovou...“

Já zas nevím, milí rodičové, jak jsou na tom vaše ratolesti. Každopádně jsem přesvědčen, že tak hrozné jako u Pepíka to určitě nebude. Něco na tom vtipu ale je. Každý z nás jsme nějak nastaveni, máme některé vrozené vlohy a schopnosti a do jisté míry jsme v našem jednání a rozhodování ovlivněni i výchovou.

Bylo by ovšem zavádějící, kdybychom povahu člověka sváděli jenom na geny a výchovu, určujících vlivů je daleko víc. Škoda, že se nikde v Novém zákoně nedočteme, co ovlivnilo povahu těch dvou synů otce Zebedea, Jakuba a Jana.

Četli jsme o nich letmou zmínku, jak chtěli vypálit jednu samařskou vesnici: „Pane, máme přivolat oheň s nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“

No pěkně děkuji! Zvláště v těchto dnech, kdy si připomínáme vypálení obcí Lidice a Ležáky nacisty, se takhle slova neposlouchají vůbec snadno. O to víc nás udiví, co bylo důvodem onoho šíleného nápadu. Pouhé odmítnutí obyvatel vesnice poskytnout nocleh!

Jak je vůbec možné, že si Ježíš mezi své učedníky přibral právě tyhle dva chlapy se sklonem k terorismu? Vždyť mu ti rozhněvaní mladí muži zkazí reputaci a jeho program Božího království, kde vládne spravedlnost a pokoj, se stane naprosto nevěrohodným!

No jo, ono se to řekne „měl si vybrat někoho jiného“, jenže koho? Nejsou lidi. Jako tenkrát, ani dneska nejsou lidi. Přesněji řečeno, nejsou lidi, kteří by byli dokonalí, s jedinečnými vlohami a ideálním vychováním, s čistým štítem a bez kostlivců ve skříni. Prostě nejsou. Na každém se najde nějaký ten škraloup ať už nevstřícnosti, nechoty nebo více či méně skrývané nenávisti.

Někdy jsou ony škraloupky vlastníkem umně zaretušované, někdy naopak vystavené na odiv jako nějaké skvosty. Tohle jsme my lidi, výslednice nejrůznějších vlivů, které si s námi pohrávají, které nás pošťuchují, vyzvedávají a ponižují, a občas svádějí na scestí.

Kdyby byl býval Ježíš při výběru svých učedníků důsledný, nevybral by si nejspíš nikoho. Jenže to by potom neměl nikoho, s kým a pro koho by novou etapu dějin, Boží království, otevíral. Naštěstí Bůh netrpí předsudky. Má nás přečtené a ví, co jsme zač. Ježíš jakbysmet. Má nás rád navzdory našim škraloupům.

A zve nás, abychom se k němu přidali a vzali jeho program za svůj. Nemusíme se v tom novém životním stylu ještě vyznat, nemusíme mu hned plně porozumět. Jde o to vykročit. Cestou leccos pochopíme.

Jako ti dva zebedeovic kluci. Když je Ježíš onehdy pozval, ať jdou s ním, na nic nečekali a šli. Přitom každý věděl, co jsou zač. Ježíš jim tenkrát dal společnou přezdívku boanergés, neboli synové hromu, dnes bychom řekli „rozhněvaní mladí muži“.

Nenáviděli cizince, které vinili ze všech problémů svého národa, a snili o tom, že se jednou dostanou do politiky a všechno změní. Nejspíš si tak trochu představovali, že výtahem k moci bude právě Ježíš.

Jednou, když mezi sebou v předstihu rozdělovali ministerské posty, jim Mistr ale důrazně připomněl, že v Božím království je ministr služebníkem všech a ne nějakým velkomožným pánem, kterého ostatní obskakují. No, a dneska chtěli rovnou vypálit samařskou vesnici.

Inspirovali se na postavě legendárního proroka Eliáše, který to s ohněm uměl. Když bylo nejhůř, vždycky se nějaký v nebi našel, aby spadl na nepřátele a spolknul je. Je příznačné, že požárník Eliáš podle dávného vyprávění nezemřel přirozenou smrtí, ale ohnivý vůz s ohnivými koňmi ho odvezl rovnou do nebe.

Není divu, že byl Eliášův příběh v Ježíšově době mezi Židy oblíbený. Asi tak jako byl mezi Čechy za nacismu oblíbený příběh o blanických rytířích. Vědomí, že někde někdo čeká, aby až bude nejhůř, zachránil národ, činí nelehkou situaci snesitelnější.

Navíc Eliáš, na rozdíl od spících blanických hromotluků, tam nahoře v nebi jistě oka nezamhouřil a tak se čekalo, že se co nevidět zase objeví a své ohnivé schopnosti proti všem nepřítelům skutečně použije. Jenže prorok ne a ne přijít.

Ježíš navíc jednou učedníkům sdělil, že Eliášem byl ve skutečnosti Jan Křtitel, Ježíšův předchůdce, ale lidé to prý nepoznali a král Herodes už vůbec ne a nechal ho popravit. Proto nejspíš oni dva mladí rozhněvaní muži Jakub a Jan přišli s tím, že když není k dispozici Eliáš, tak si oheň s nebe přivolají sami.

Svatá prostoto! Neumějí to, nikdy předtím to nedělali, navíc, kde vzali tu jistotu, že zrovna jim dvěma nebeští andělé pošlou zásilku ohně k vypálení samařské vesnice?

Nevím, jestli tihle dva měli nějaké vrozené teroristické vlohy, asi ne, nejspíš na ně měla vliv hlavně výchova. Nejspíš jim táta Zebedeus od malička říkal, že Samařani uctívají Hospodina úplně špatně, že jsou to líní podvodníci, a taky že jim užirají jejich svatou zemi. Nejspíš potom vždycky dodal, že Bůh je na ně také nahněvaný a že to takhle nenechá a jednou jim ukáže, co proto. Jakub s Janem vlastně chtěli Pánu Bohu jen trochu pomoci.

Podobně jako záškodníci navádějí ruské rakety na určený ukrajinský cíl, Zebedeovci chtěli navést nebeské ohnivé střely na cíl samařský. Netušili, že Bůh s lidmi nechce vést válku, že nechce nikoho zahubit, ale všechny zachránit. Boží království není o moci, slávě a ohnivých raketách, ale o právu, solidaritě a pokoji.

Však jim Ježíš za ten naprosto ujetý ďábelský nápad pořádně vyhuboval. Nevíme, jak dalece si výtku vzali k srdci. Když ne hned, tak jim to určitě docházelo postupně, jak tak s Ježíšem putovali. Museli se odpoutat od toho, v čem vyrostli a jak byli vychováni.

Bývá to často bolestná pouť, protože současně vždycky ztrácíte kus sama sebe, kus své identity, kus toho, čím jste dosud byli, čemu jste věřili a čemu jste přikládali důležitost. Ne každý to dá. Stačí si vybavit neradostný osud učedníka Jidáše.

Při putování s Ježíšem se prostě člověk chytí nechtí měnit a kdo s ním dojde až ke kříži, toho čeká vzkříšení, které apoštol Pavel vyjádří jednou větou: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“.

Sestry a bratři, život je cesta. Není ovšem cesta jako cesta. Nikdo nevíme, jaká bude ta naše a kudy povede. Nejlepší je nechat se pozvat na cestu s Ježíšem. Doporučuji to vehementně novozákonní autoři evangelií nebo třeba zmíněný Pavel.

Jedno je jisté, Ježíš je ochoten vzít sebou každého, dokonce i latentní teroristy jako byli rozhněvaní mladí muži Jakub s Janem. Přijme do svého učednického kolektivu rybáře a celníky, ale i kolaboranty, šovinisty, nacionalisty, fundamentalisty, no prostě kohokoliv.

Má ovšem čtyři podmínky, které zmiňuje ke konci dnešního čtení.

Za první, že nikdo nebude sesílat oheň na lidi, kteří nepatří do stejné party. O tom právě byla řeč.

Za druhé, že nikdo nebude brblat na „nesnesitelné podmínky“. Je třeba být připraven na trochu toho nepohodlí.

Za třetí, že nikdo nebude hledat výmluvy, jak nejít, jak zůstat v klidu na místě.

Za čtvrté, že se nikdo nebude ohlížet do minulosti. Kdo si tyhle podmínky vezme k srdci, je na dobré cestě ke změně, kdy už nejsou rozhodující geny ani výchova ani nic jiného.

Kdo se vydá na cestu s Kristem, může se změnit, může zažít Boží království.

PeČ

SPCH 26. 6. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)